

Hinduerna : en hjord utan herde : missionsföredrag /

Hedberg, Enok,

36 B Br.

HEDBERG

Myntskrift
admission
(1822)

Kungl. biblioteket

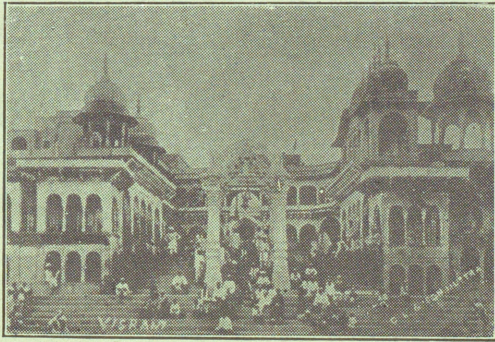
0 0000 000094448

*Kyrkostud
Allm.
Mission*

(Pr)

HINDUERNA

EN HJORD UTAN HERDE

MISSIONSFÖREDRAG

AF

ENOK HEDBERG

Missionär

LOS ANGELES, CAL.

Författarens Förlags-Expedition, 1111 South Hill Street

Pris 10 cts.

© 1981 by [illegible]

HINDUERNA

EN HJORD UTAN HERDE

MISSIONSFÖREDRAG

AF

ENOK HEDBERG

Missionär

LOS ANGELES, CAL.

Författarens Förlags-Expedition, 1111 South Hill Street.

HINDUERNÄ

EN HJORD UTAN HERDE

Indisk kvinna.

LOS ANGELES, CAL.

CENTRAL PRESS TRYCKERIET 1918

MATT. 9: 35—38.

Hvar vi än läsa i vårt Nya testamente, är det alltid ett ord, som med en säregen skönhet och härlighet strålar oss till mötes. Och det är ordet om Jesu Kristi frälsarekärlek. Denna kärlek möter oss i en eller annan form i hvarje kapitel, för att icke säga i hvarje vers. Dock framstrålar den på somliga ställen starkare koncentrerad. Dess strålar samla sig liksom i ett lefvande knippe af bländande skönhet. Om vi stanna inför dessa ställen med ett Kristus hängifvet, mottagande hjärta, kunna vi icke undgå att känna, huru lif och hälsa strömma oss till mötes från dessa gudomliga kärleksknippen. Ett sådant är den nu upplästa texten.

Det heter om Jesus, att han gick omkring i alla städerna och alla byarna. Ingen plats, där människor funnos, kunde han gå förbi. Hans kärlek dref honom att besöka hvarje samhälle, stort eller litet. Öfverallt lärde och predikade han i synagogorna. Ämnet för alla samtal och predikningar var gudsriket. Det var för att upprätta detta, han kommit i världen. Ingenting fick bortskymma detta faktum. Själarnas frälsning var A och O i all hans förkunnelse. Och denna förkunnelse icke endast rörde sig om denna frälsning. Den innehöll frälsning och lefvande gudslif.

Men icke endast till själen sträckte sig Jesu kärlek. Den omfattade äfven kroppen. Aldrig kunde han gå förbi en lidande, som bad om hans hjälp. För alla nödträngda och hjälpbehöfvande hade han ett deltagande hjärta, ett vederkvickande ord och en allting förvandlande hand. Intet slags sjukdom, intet slags bräcklighet kunde heller trotsa den väldige profeten från Nasaret. Det heter, att han botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket. Hvarje krämpe måste vika för honom. Ja, själfva döden måste på hans befallning släppa sitt byte.

Tusende nödlidande och frälsningsbehöfvande hade Jesus fått frälsa och hjälpa. Men detta har icke gjort honom till freds. Det fanns ännu oräkneliga skaror, som han icke nått, som han personligen icke kunde nå. Och det smärtade honom. Hans varkunnsamma hjärta greps af ömmande medlidande vid tanken på alla dessa. De skaror, som omgäfvat honom, voro misshandlade och öfvergifna liksom får, hvilka icke hafva någon herde, heter det. I sanning en beklagansvärd ställning. Ett svårare läge kan man knappast tänka sig än ett misshandlat och öfvergifvet får i Judaland. Tusende faror lura på det. Det är utsatt för brännande ökenvindar, giftiga insekters sting, roflystna vilddjur, mördande tjufvar, hunger och törst m. m. Uppsökes det ej af herden, är det dömdt till en säker undergång. Det är visst.

Sådant var judafolkets ställning, säger Herren Jesus. I syndens tjänst hade de blifvit misshandlade. I den tjänsten behandlas man aldrig väl. Misshandel, det är den lön, syndatjänarens husbonde, djäfvulen, ger.

Men de hade också blifvit misshandlade af sitt folks andliga ledare, fariséerna, prästerna och de skriftlärdade. Dessa hade i mångt och mycket genom sina stadgar undanskymt det gudomliga ordet. I stället för att predika nåd och syndaförlåtelse för den botfärdiga syndaren läto de lagens åskor dundra öfver hans hufvud. I stället för att lätta det betryckta hjärtat bundo de samman tunga och odrägliga bördor och lade på det arma folkets skuldror, utan att med sitt minsta finger stödja under dessa bördor. Att Gud var en barmhärtig och nådig Gud, fingo de aldrig höra, trots att detta är grundtonen äfven i Gamla testamentet. Så voro de misshandlade och öfvergifna af dem, som skulle vara deras andliga ledare. Förgäfves försökte de släpa sig fram med de många människostadgarnas bördor. Förgäfves arbetade de för att få frid för sina oroliga hjärtan. Allt var fåfångt. Utmattade och uppgifna sjönko de samman i dyster förtviflan. Ingen hoppets stjärna lyste deras stig. Intet fanns utom dem eller inom dem, som kunde tillfredsställa deras hjärtehunger. Ingen, som kunde lätta deras bördors ok. Nutid, framtid och evighet tedde sig för dem i hopplöshetens mörkaste färger.

Huru skulle Jesus kunna se all denna nöd, allt detta lidande, all denna hopplösa trängtan utan att gripas af det djupaste medlidande. Det heter också, att han varkunnade sig öfver dem. Det ord, som är öfversatt med varkunna, betyder också på grundspråket att känna inälfvorna röras. Jesus kände så djupt med folket, att hela hans inre upprördes af medlidande.

Han vänder sig så till sina lärjungar, sträcker ut sin hand och pekar på folkskarorna. Det var frälsningslängtan, som drifvit åtminstone en

stor del af dem till Jesus. De minde honom om ett moget hvetefält. Huru gärna ville han icke inbärga dem alla i den himmelska ladan — det Guds rike, som han var kommen att upprätta. Men härför behöfde han medhjälpare. "Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd". Så manar Jesus.

Det är märkligt, att Jesus icke nu sänder ut sina lärjungar såsom skördemän utan endast ber dem att frambedja sådana. Man tycker, att det skulle legat nära till hands att strax utsända dem. Att han ej gör det, beror säkert därpå, att de icke ännu voro mogna härför. I deras hjärtan fanns icke ännu den kärlekens varkunn-samhet, som är ett oundgängligt villkor för en arbetare på Guds åkerfält. Den, som skall föra själar till Gud, måste själf vara genomträngd af den förbarmande kärlekens ande.

Längre fram se vi emellertid, att lärjungarne själfva närmast blefvo de arbetare, som de frambedit. Genom bönen och förbönen hade de bereds härtill. Ju mera de bådo för folket, desto mer kärlek tillströmmade dem, desto mer ömmade de för de försmäktande skarorna. Ser du, det går icke att verkligt bedja för en människa, utan att kärleken till henne växer. I böneumgänget med Gud delaktiggöres man af Guds väsen. Det visste Jesus. Och därför uppmanar han nu sina lärjungar endast att bedja. Det var den skola, i hvilken de skulle beredas för sin kommande uppgift.

* * *

Vi ha sett, att judarne voro misshandlade och öfvergifna såsom får, som icke hafva någon herde. Sådana misshandlade och öfvergifna människor och folk finns det ännu i dag. Ett

sådant folk äro hinduerna. De likna i sanning en fårahjörd utan herde. Några exempel skola bevisa det.

Det är i hettiden. Från molnfri himmel kastar den tropiska solen sina brännande strålar öfver höjd och dal. Termometern närmar sig 45 gr .C. i djupaste skugga. Den stoftmättade luften är svår att andas.

En medelålders kvinna, tillhörande tegelslagarekasten, är ute i skogen på arbete. Hon samlar torkad kospillning till bränsle för en blifvande tegelmila. Rätt som hon håller på med sitt arbete, får hon ett häftigt feberanfall, som gör henne oförmögen att fortsätta. Hon tjudrar sina bägge åsnor — hennes lastdjur — och kastar sig ned i skuggan af ett träd. Febern tilltar i styrka hvarje ögonblick. Hjärtat klappar våldsamt, hennes tinningar bulsa som hammarslag i hennes värkande hufvud. Blodet vill spränga sina väggar. Hela kroppen är genomdränkt af feberpina. En brännande törst inställer sig. Hon längtar efter vatten. Men ingen människa finns hos henne. Hjälplos ligger hon där och jämrar sig.

Ett tassande ljud når hennes öra. Hon vänder blicken mot det håll, hvarifrån ljudet kommer. En man står snart framför henne. "Hvem är där?" frågar hon.

"Basor", (korgmakare), lyder svaret.

"Jag är kumhar", (tegelslagare, krukmakare), säger hon. "Jag tänkte så väl, att du tillhörde en hög kast. Du kunde då gett mig lite vatten. — Jag är så törstig. — Har feber." —

"Nej, jag vill inte fördärfva din kast. Det vore synd. Är ingen af de dina här?"

Hon ligger en stund tyst. Hennes tanke ilar hem till dem, som stå hennes hjärta närmast.

Hon tänker på make och barn. Drack hon vatten ur basorens hand och tillfrisknade, så skulle hon sedan utstötas ur hemmet, ur kasten, ur "hederligt folks" umgänge. Hon skulle skiljas från man och barn; aldrig mer tillåtas att sätta sin fot inom sin släkts eller sina kastbröders dörrar. För alltid skulle hon anses som oren, sämre än en hund och kallas: "Bigri hui" (den förstörda).

Drack hon och dog, ja, då skulle hon i bästa fall återfödas hit till jorden som basor. Det skulle för henne taga mycket längre tid, innan hon fick frälsning, d. v. s. befrias från själavandringens smärtsamma kretslopp. Kanske skulle hon flera gånger nödgas nedstiga i "tillvarons brunn", innan hon nådde den ståndpunkt, hon nu innehade.

Men törsten tilltager. Hon förlorar besinningen. "Hit med vatten", ropar hon. Och snart står han åter framför henne med sitt vattenkärl. Utan att vidare resonera, griper hon kärlet, som hastigt föres till munnen. En klunk. Och hon är ej längre kumhar, inte ens basor. Hon är kastlös. I samma ögonblick hon drack vatten ur basorens drickskärl, placerade hon sig själf bland samhällets afskum — de kastlösa.

Det blef ej döden. Hon tillfrisknade. Det var en svår tid, innan hon blef återställd. Hon höll på att gå under af svält och umbäranden. Sitt hem fick hon aldrig återse. Hennes man knöt snart förbindelse med en annan kvinna; och af sina släktingar kallades hon allmänt: "Bigri hui", den förstörda eller fördärfvade.

Vittnar icke denna lilla berättelse oförtydligt om, att Indiens folk misshandlas i högsta grad af det hemska vilddjur, som heter kasten. Det är en demon, hvars grymhet är makalös. Redan

med tanken på hans härjningar kan man i sanning säga, att de äro misshandlade och öfvergifna såsom får, som icke hafva någon herde. Deras präster och andliga ledare bringa ingen hjälp i nöden. Nej. De stå i denna fruktansvärda demons tjänst.

* * *

En annan bild. En missionär är ute på bybesök. Han har slagit sig ned på byns samlingsplats, där en ranglig säng tjänstgör som stol. Framför honom är samlad en skara hinduer. Bland dem befinner sig en s. k. fakir. I hans ansikte läser man dysterhet och missräkning. De mörka ögonen stirra hopplöst i rymden. För längesedan ha de förlorat sin glans. De äro slöa och trötta. Öfver hela hans varelse hvilar någonting af hopplös slöhet. Hvad som mest tilldrar sig uppmärksamheten, är emellertid hans vänstra hand. Den hålles ständigt nästan rätt uppe i luften. I den ställningen har han burit den i många år. Och nu kan han inte ta ned den, äfven om han vill. Den har dött, blifvit förkrympt — liksom förstenad.

Hvarför har mannen behandlat sig så? frågar du. Ack! Han trodde sig därigenom kunna kufva sitt kött, betvinga sinnligheten, döda materien, förkorta själavandringens ändlösa kretslopp och sålunda förr än den stora mängden famnas af det eviga Nirvana, d. v. s. uppgå i gudomen. Men trots all späkning, trots allt själfplågeri har han icke kommit ett tuppffjät närmare det stora slutmålet. Därom vittna dragen i hans ansikte. Han känner sig långt olyckligare, än när han beträdde den stränga askesens (späkningens, själfpinandets) mördande väg. Den hoppets stjärna, som lyst honom un-

der de första årens fakirlif, har för alltid dalat i hopplöshetens svarta djup.

Det är en gripande syn att se denne man. Missionärens hjärta klappas häftigare, ju längre han betraktar honom; och då han tänker på, att denne olycklige är en representant för millioner själfpinande fakirer, röres han till tårar.

Indisk sadhu, d. v. s. helig.

Och du, min vän, hvad säger du vid denna syn? Har icke redan detta rop uppstigit ur ditt hjärta: Herre förbarma dig! Hinduerna äro misshandlade och öfvergifna som får, som icke hafva någon herde.

* * *

Bilderna växla. Det är en zenanamissionär, som berättar:

“Det är på aftonen en vacker dag i början af kalltiden. Luften är frisk och skön. Vinden smeker så vänligt mina kinder och leker med en skålmsk hårttest, som inte vill behålla sin plats under den stora solhatten, medan jag färdas fram i ett högsitsigt åkdon på S:s sköna landsväg. Min Pälle trafvar raskt och frustar då och då af pur belåtenhet öfver att få vara ute. Åkertegarna bölja af ymniga skördar. Marken är betäckt med grönt gräs. I trädens lummiga kronor spela papegojorna sina säregna melodier. De människor, jag möter, fotgängare, ryttare och åkande, se muntra och belåtna ut. Allt och alla andas hälsa, lif, glädje och frid.

Vi ha hunnit in i hjärtat af staden. Jag håller in hästen, som omhändertages af kusken, hvilken raskt hoppar ned från sin plats bak på åkdonet. Och så styr jag mina steg till en af stadens många zenanor.

Jag går in genom porten, passerar den lilla kvadratformiga gården — den enda plats under bar himmel, husets kvinnor få beträda — och står snart inom zenanans tröskel. Dess invånare mottaga mig med utsökt indisk artighet och bjuda mig att sitta ned på en dyrbar turkisk matta.

Samtalet är snart i gång. Det rör sig om smycken och kläder, om giftermål och barn, om den stora världen utanför zenanans hägn och först och sist om min person. Det var nämligen mitt första besök här. Och vid ett sådant tillfälle öfverhopas man med mångfaldiga frågor i olika variationer, angående ens egen ställning, under det man samtidigt är föremål för de mest tokroliga observationer och omdömen.

Det är en rik mans hus, jag besöker i dag. Det märkes på kvinnornas dräkt. Det frasar af siden, och den ädla metallen blänker. Pannsmycken, öron-, näs-, hals-, arm-, finger- och tåringar äro alla af guld eller silfver. Fot- och armringar skramla mot hvarandra vid minsta rörelse. Den äldsta kvinnan ser förnäm och myndig ut, där hon sitter midt framför mig, tuggande på sin "bira" (malda betelnötter med ingredienser, pan). Det är mor i huset. De två andra kvinnorna äro hennes sonhustrur. Jag sade kvinnor; men de äro nästan barn. Den ena torde vara 16 år och den andra 14. Den första har dock redan en son i skötet — öfver hvilken hon är mycket stolt — och den andra väntar snart sin.

Då vi språkat en stund, ber jag att få sjunga en sång, hvilket med nöje tillåtes mig. Den handlar om Jesu kärlek till syndare. Knappt har jag sjungit första versen, förrän min blick oemotståndligt drages åt sidan, hvarifrån jag känner ett par ögon riktade på mig. Där innanför en på glänt stående dörr varseblef jag en ung kvinna, som, betraktande mig, uppmärksamt synes lyssna till den melankoliska melodien med sin om kärlek talande sång. I hennes blick återspeglar sig smärta och bitterhet, skygghet och hopplös förtviflan. På mig verkar den som elektricitet. Jag rusar upp, och inom ett ögonblick har jag slutit den unga kvinnan i min öppna famn. Mina åhörare blifva så bestörta, att de inte komma sig för att säga ett ord.

Utan att säga något betraktar jag henne en stund, under det hon djupt sänker hufvudet. Ett par stora tårar falla ner på min hvita blus. Hon snyftar starkt.

“Syster, hvad heter ni?” frågar jag, då hennes snyftningar börja aftaga.

“Jag hette fordom Premi (den älskliga), men nu kallas jag Raddi” (oduglig, bortkastad), svarar hon med en djup suck.

Jag förstår genast, att hon är en af de många olyckliga änkorna. Därom vittna hennes grofva kläder, nakna d. v. s. osmyckade armar, ben och hals och framför allt hela hennes uppträdande. Hon är för öfrigt ganska vacker, och ur hennes nu tårdränkta ögon framblickar en djup, känslig själ. Och hennes välformade pannas skvallrade om en vaken intelligens och ett klart förstånd.

På min anmodan berättar hon med knappt hörbara ord i några få satser sin sorgliga historia.

“Som liten flicka bortgiftes jag med äldste sonen här i huset. Vid 10 års ålder kom jag hit. Min man var begåfvad. Efter den briljanta ämbetsmannaxamen, han aflagt, väntade honom en lysande kariär i regeringens tjänst, där han var anställd. Jag var älskad. Man rent af öfverhopade mig med smycken och kläder. Men sedan vi bott tillsammans ett par år, dog han. Sedan dess har jag aldrig haft en glad stund. Smycken och kläder togos ifrån mig. Jag ikläddes en grof dräkt, ålades att sköta de lägre sysslorna och kallas Raddi”.

“Men inte kunde du rå för, att din man dog?” invände jag.

“Man säger, att jag säkert begått någon svår synd i ett föregående lif här på jorden. Jag måste nu skörda frukten häraf. Men därigenom har jag ju ock dragit förbannelse öfver detta hus.”

Hon säger intet mer. Tårarna strömma ut-

för hennes kinder, och hon faller vanmäktig ned på golfvet.

Jag söker trösta henne, så godt jag kan, och talar med henne om Jesus, den store tröstaren och syndaborttagaren. Men tyngre än någonsin känner jag de många millioner barnhustrurnas och änkornas lott lagd på mitt hjärta."

Min vän! Vittnar icke denna lilla bild i all sin enkelhet om ett tillstånd, som är himmelskriande. Och det är en bild, som passar in på millioner.

I sanning, barnhustrurna och änkorna i Indien äro misshandlade och öfvergifna såsom får, som icke hafva någon herde.

Man kunde så fortsätta med bilder ur pilgrimernas värld, från de förpestade tempelsalarerna, där liderligheten utöfvas i religionens namn, från djur-, bild- och naturdyrkans område o. s. v. Men tiden medgifver icke detta. De som önska få en närmare inblick i dessa och andra frågor, hänvisas till "Helg och Söcken", ett större samlingsverk, som utkommit på Fosterlands-Stiftelsens förlag.

Allt bär emellertid vittnesbörd om att hinduernas ställning i religiöst och sedligt hänseende är på det högsta beklagansvärd. Folket är djupt sjunket; och det lider både andligen och kroppsligen däraf. Redan det faktum, att cirka 70 procent af befolkningen lär lida af en eller annan yttring af veneriska sjukdomar, talar sitt kraftiga, oförtydbara språk.

I deras egen religion finns icke den kraft, som kan bringa lisa i smärtan, hjälp i nöden, räddning från undergången. Muhammedanismen, som gjort stora landvinningar i Indien, kan det icke heller. Det har noggrant visat sig under de 1200 år, som svunnit, sedan den gjorde sitt

första intåg i landet. Och budhismen, som sett dagens ljus i Indien och där fostrats under sin barndom och ungdom, men som sedan flera hundra år nästan utdrifvits därifrån, saknar alldeles förmåga att bringa och räddning. Ingen af alla dessa religioner kan peka på och för det olyckliga folket framställa en frälsare, som tager sig an de förlorade. De känna icke den gode herden.

Det finns blott en religion, som kan fylla hinduernas behof, som är mäktig att ge dem hälsa, lif och frid. Det finns blott en herde för denna misshandlade och öfvergifna fårahjord. Och det är Jesus Kristus, världens frälsare.

Men honom känna ej hinduerna. Och detta gör deras ställning ännu beklagansvärdare. Hvad Indien i första hand därför behöfver, det är evangelii förkunnare. Otillfredsställelsen med deras gamla religion griper mera och mera omkring sig. En längtan efter någonting bättre gör sig i vida kretsar allt starkare gällande. Det är fältens hvitnande till skörd. Men arbetare fattas. Det är den saken, Herren Jesus vill lägga på våra hjärtan i dag.

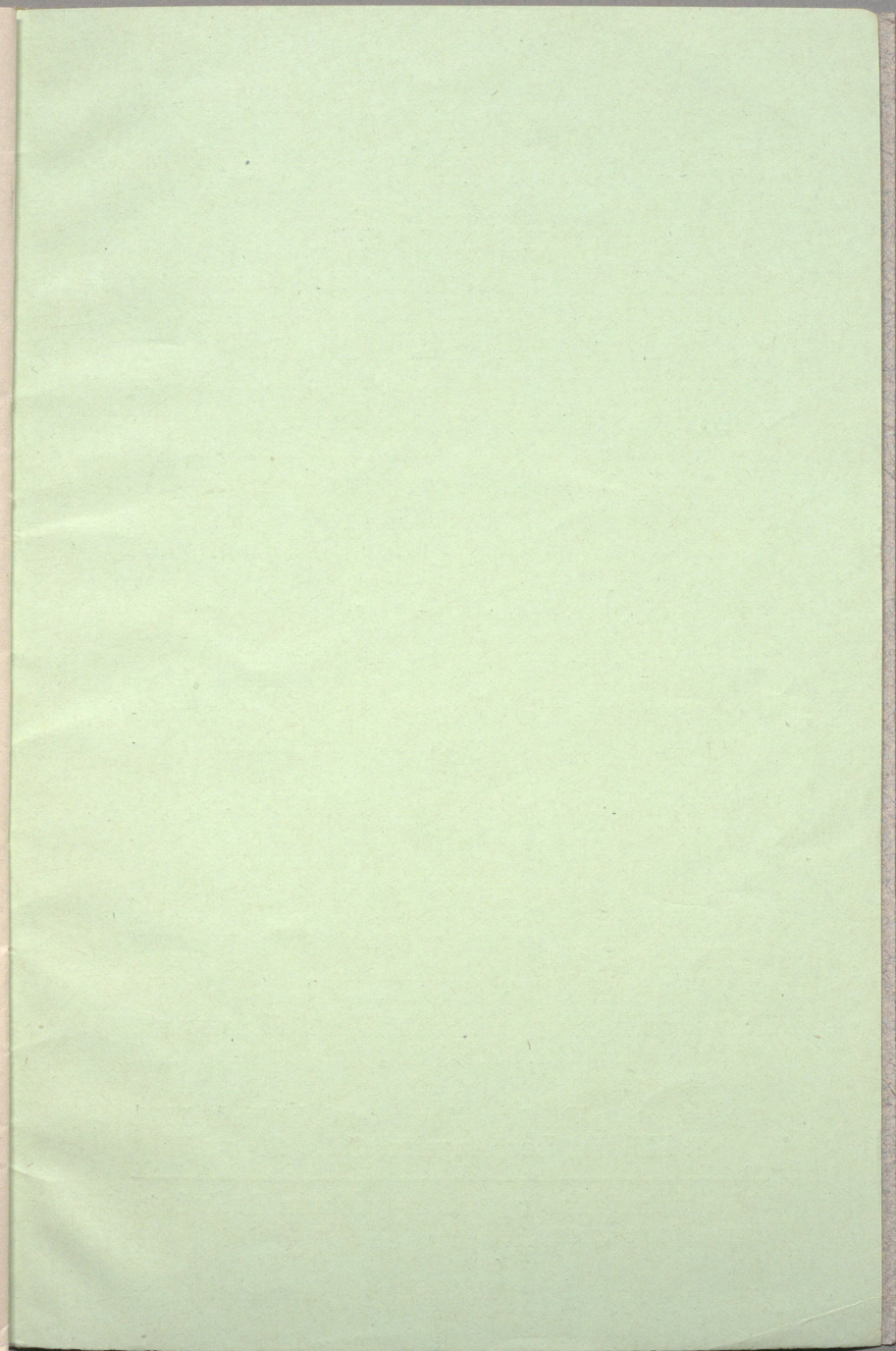
Du frågar: hvad skola vi då göra? Hör du icke mästartens ord: Skörden är mycken, men arbetarne äro få, bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd. Det är, hvad han begär af dig allra först. Men det är också det svåraste. Den nyligen hemkallade missionsveteranen, professor G. Warneck, säger med afseende på bönen för missionen. "Det är mycket svårare att bedja för missionen än att gifva åt missionen. Vi kunna i själfva verket bedja för missionen, endast om vi

själfva ständigt lefva ett bönelif. Och ett bönelif kunna vi lefva, endast om vi lefva ett lif i gemenskap med Gud.”

Ja, så är det också. Det är därför endast till sina lärjungar Jesus ställer den maningen att bedja skördens Herre om arbetare för den stora skörden. Men till dem ljuder den inträngande maningen. Och till dig, du som vill vara en Jesu lärjunge, ljuder nu Herrens allvarliga maning: bed för de arma hinduerna, hvilka likna en fårahjord utan herde; bed skördens Herre, att han sänder arbetare i sin myckna skörd där ute i Indien.

Hörsammar du den maningen, så skall Herren säkert ge dig flera uppdrag, just med afseende på detta folk. Kanske skall han en gång sända dig dit ut att själf bli en af de arbetare, du varit med om att frambedja.

ARBETEN

utgifna af

ENOK HEDBERG.

Helg och Söcken på Missionsfältet. Illustrerad, klotband, Del I. E. F. S., Stockholm. \$3.50.

Helg och Söcken på Missionsfältet. Illustrerad, klotband, Del I. E. F. S., Stockholm. \$3.50.

Bilder från Hari, en missionsstation i gondernas land. Illustrerad, häftad. E. F. S., Stockholm. \$1.00.

Spridda minnen från ett besök i Tamullandet. Illustrerad, 47 sid., häftad. Sv. Kyrkans Mission, Uppsala. 25 cts.

Gåfvor och gengåfvor, missionsföredrag vid Allm. sv. prästkonferensen i Jönköping 1910. Häftad. Norblad, Uppsala. 50 cts.

Renlärighetsmål inför Evangeliska Fosterlands-Styrelsens styrelse. Häftad. Norblad, Uppsala. \$2.00.

Hinduerna, en hjord utan herde. Illustrerad, häftad. 1111 S. Hill St., Los Angeles, Cal. 10 cts.

Häxan, en folkflisbild från Bhillandet. Illustrerad, häftad. 1111 S. Hill St., Los Angeles, Cal. 20 cts.

UNDER UTGIFNING.

Den svenska missionen i Khandert. Illustrerad, häftad. 1111 S. Hill St., Los Angeles, Cal. 50 cts.

Gonderna för Kristus. Illustrerad, häftad. 1111 S. Hill St., Los Angeles, Cal. 20 cts.

To be had through the Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

